

reče: nož hitro ta zahiti, drugač ti bo zlo. Kak je on nož ta zahito, ona jemi reče: küšni me, kajti drugač te vbijem. Hn! on si je bio strahi, küšne jo, no ona vsa razpoči no ena prav lepa gospa vün poskoči. On se prestraši, no ona jemi reče: ljubleni Hejneč, bog ti lone stotavženkrat, ka si me od tote nevole odrešo, kajti jaz sum bila či enega füršta. On je bio bogat, no je preveč siromake der, no je mene še notri v maternem telesi zaklea, no sum se do zdaj mogla tak tü mučiti; da ne bi ti bio sem prišo, jaz se ne bi bila nikol odrešila. Te pa seže v žep no jemi strahovito lepo pisanko iz žepa potegne no reče: zdaj pa le hitro reci: češ mene za ženo vzeti ali nej? On reče: ja, kaj bi vas vzea, ki ste tak lepi, a jaz nej? Ona jemi reče: kaj bi zato? samo reci, či me ti češ vzeti ali nej. On reče: jaz bi vas rad vzea, al samo toliko me počakate, ka bum domu šo po kočijo no ka bom oči to pisanko dao, kajti drugač jaz grašine ne dobim. Ona ga je počakala a on je hitro domu šo, oči no svojim bratom pisanko pokazo, no jim povedo kak je to pisanko dobo. Oča no ta stareša dva brata so bili žalostni no so nej vedali, kaj bi napravili ž njim. Oča jemi je mogo včasi grašino dati, a jaz sum pa hitro konje naprečo no smo se po to gospo pelali. Tečas so pa doma ene velike gosti napravili. Tam smo pili, jeli plesali no vsako fürmo pesmi peli, potle pa smo šli strelat no smo en strahovito veliki štük nabili no smo strelili, a štük je počo, ja sum pa sem skočo.

Zapisal M. Kračmanov.

Ogled po svetu.

Ktera je prava meja med Černogoro in Turčijo?

Mnogo se dandanašnji o Černogorcih in njih gorati domovini piše, bere in govori; med drugim si se posebno v poslednjem času tudi razne evropske vlade prizadevajo, določiti pravo in stalno mejo med Černogoro in Turčijo.

Ta pravda pa ni tako mlada kakor bi utegnil marsikdo misliti; Francozi bi bili radi že zdavnej to štrečno razmotali, pa ni jim šlo po volji. Čujmo o ti zadevi govor francozkega maršala Marmont-a, ki je bil poslan k predniku rajnega Petra Petroviča, vladiku Danilu namreč, da bi ž njim obravnal to reč.

Marmont: Ti, vladika, si bojè tudi duhoven?

Danilo: Da!

Marmont: Pa kjè imaš znamenje duhovsko, obleko duhovnika? Saj nosiš orožje, namesto da bi nosil to, kar gré osebi vladikovi.

Danilo: Viš, to me je naučil rimski papež Piji VII.

Marmont: Kako to?

Danilo: Ako bi bil on prišel v taki opravi pred tvojega cesarja Napoleona, bi ne sedel zdaj v Dižonu v ječi.

Marmont povzame zopet besedo, ter začne Danilu očitati, kakošni divjaki da so Černogorci; da sekajo namreč Turkom glave, ter jih natikujejo na visoke kole.

Na to mu vladika odgovori: Mi delamo kaj tacega samo z glavami sovražnikov, — al vi Francozi ste večji divjaki od nas; vi ste svojemu največjemu prijatlu kralju Ludeviku XVI. odsekali glavo in jo nataknili na kol.

Marmont vidši, da se z Danilom ni ravno lahko prepričati, ker mu ta z vsako pride na konec, navede zdaj govor svoj naravnost na svoje poslanstvo: prišel da je namreč, da bi se meja med Černo goro in Turčijo vendar že enkrat uredila.

Na to mu Danilo zaverne: „Pusti, ljubi moj, v imenu Božjem to reč. Kakor dalječ nêse turški top, tako dalječ nêse tudi černogorska puška: to ti je naša meja!“

Poleg ilirskega J. Levičnik.

Radost mladega pesnika.

Na zvezde oziral se deček nezmožen,
Njih jasno lepoto sem občudoval,
V oblake si stavil sem zlate gradove,
Od sreče prijazne veselo sanjal:
Željá pa spolniti ni bilo mi dano,
Osnove razderl je mogočen vihár;
Mi zvezdica sreče ni nikdar sijala,
Radostnega upa bil zgubil sem dár.

Zamišljen zdaj zopet po logu sam hodim,
Narave oživljene se veselím,
In časov pozabljam nesrečnih in tuge,
Nezveste si sreče nič več ne želim. —
V daljavi začujem nebeške glasove,
Njih lek čudotvorni sercé mi krepí,
V njem radost se rajska zopét oživljuje,
Po glasih prijatnih močno hrepení.

In pevati čujem od let tú cvetečih,
Od čeverstih in zvestih domovju sinov,
Od spon že razdrtih sužnosti skeleče,
Od národnih sladkih, premilih glasov.
In močni glasovi po gaji donijo,
Brenk strunic ubranih pojema lahnó
Po sapici tihi se čutja glasijo,
Na bregu odmeva skalovje močnó.

Zapazim zdaj deklico nježne lepote:
Slovenija, mična, pomlajena hči,
Podá zaželjeno mi pevčevó liro,
Da vedno za dom moj sercé mi gori.
In željno prebirati jamem strunice,
V okornosti svoji celó jih ne znam;
Skerbí pa morivne so me zapustile,
Odkar nje milote navdaja me plám.

Sin zvest ji ostati sem terdno obljubil,
Dok teče po žilah še goraka mi kri;
Glasove vesele se peti bom trudil,
Da bodo sinovi prezvesti zmir nji.
In z novo močjo zopet strune prebiram,
Solzica nesreče v očéh ne igra;
Od zore do mraka razglašá se zmiram:
Za dom in za Slavo na veke veljá!

Gr. Krek.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Gradca 1. sept. — Danas je bila sodna obravnava zoper tistega hudodelca, kateri je 25. januarja t. l. gospó Jakomini-tovo in njeno hišno v Gradcu umoril. Terpela je od devetih zjutraj do zvečer desetih. Obsodili so ga na kol. Ko so mu sodbo brali, jo je mirno poslušal in nazadnje rekel, da bo storil, kar mu postava pripuša, namreč, da se bo zoper sodbo pritožil.

Od Slatine blizo Rogatca 1. sept. — „Kako lepo in veselo je tukaj!“ sem slišal mnogokrat vsklicavati nježne gospodične. „Kako dolgočasno je tukaj!“ sem pa tudi nasproti slišal renčati marsikterega starca, kteremu je življenje le težka butara, ki jo mora nositi hoté ali nehoté do smerti. Je li veselo tukaj ali je dolgočasno, mi ne gré presojevati. Kdor ima zdrave ude in žvenka dovolj, se ne more pritožiti čez nobeno stvar, bolnemu človeku pa tako nič po godu ni, in težko da bi ne godernjal tudi v paradizu čez to in uno, ako bi ga peljal kdo va-nj. Vsakoverstnih zabav nikolj ne pomanjkuje; godba je izverstna, prijatlu národne poezije pa napravlja ubrano petje slovenskih deklet dosti veselja. Že v „Drobtincah“ 1851 leta je hvalil gospod kanonik Jože Rozman lepo petje naših deklet na Slatini rekši: „Na Kislini ali Slatini je veliko deklet, ki steklenice (flaše) prenašajo in umivajo in natakajo in pečatijo in si svoje delo s petjem slajšavajo; zlasti ob sabotnih večerih, ko so od dela nehale, so jo zapele, da je bilo rajsko veselje poslušati jih.“ Jaz še pristavim, da je sedaj petje veliko živejše in veselejše, kakor je bilo leta 1851. Imenitni gospodje zanemarjajo dostikrat muziko in še druge veselice, ter poslušajo radostno mile glase slovenskih